

μαζί, ο Μάξ Ουμπέρ ήρκεσθη να εΐπη: — Φαίνεται, ότι δεν θά λάβης τον κόπον να κατασκευάσης σχεδιά, Κάμη . . .

— Και διατί; . . . ήρώτησεν ο οδηγός.

— Διότι, ιδού μία έτοιμη! Δεν εΐνε βέβαια εις πολὺ καλὴν κατάστασιν, τὰ ξύλα της όμως εΐνε καλά.

Καὶ ὁ Μάξ Ουμπέρ ἔδειξεν εἰς ἓνα κολπίσκον τῆς ὄχθης ἐν εἶδος διαπέδου πλωτοῦ, κατασκευάσμα ἐκ δοκῶν καὶ σανίδων, συγκατασκευασμένον διὰ σχοινίου ἐφαρμμένου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀκρὰ ἦτο δεμένη εἰς πάσσαλον, φυτευμένον εἰς τὴν ὄχθην.

— Σχεδιά! . . . ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Πραγματικῶς εἶνε σχεδιά! . . . ἀπεκρίθη ὁ Κάμη.

Περὶ τοῦ προορισμοῦ τῶν δοκῶν ἐκείνων καὶ τῶν σανίδων, τῶν οὕτω συνδεμένων, οὐδεμία τῶντι ἐχώρει ἀμφιβολία.

— Ἰθαγενεῖς λοιπὸν ἐπλευσαν ἤδη τὸν ποταμὸν ἕως αὐτὸ τὸ μέρος: . . . παρετήρησεν ὁ Κάμη.

— Ἰθαγενεῖς ἢ ἐξερρευνηταί, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ. Καὶ ἐν τούτοις, ἂν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους τοῦ Οὐμπάγκη εἶχεν ἐξερρευνηθῆ, θά το ἐγνώριζαν εἰς τὸ Κόγγον ἢ εἰς τὸ Κάμερον. Ἄλλ' ἕως τώρα, ἐγὼ δὲν ἤκουσα νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐξερρευνήσεως τοῦ δάσους τούτου . . .

— Οὐτε ἐγὼ, προσέθεσεν ὁ Μάξ Ουμπέρ. Τελος πάντων, αὐτὸ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἰδοῦμεν ἂν αὐτὴ ἢ σχεδιά, ἢ μᾶλλον τὸ λείψανον τῆς σχεδίας, εἰμπορεῖ νὰ μας χρησιμεύσῃ.

— Βεβαίωτα! ἀπεκρίθη ὁ οδηγός.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ὅταν ἀνεχαιτίσθη ἀπὸ μίαν κραυγὴν τοῦ Λάγκα.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἕως πεντήκοντα βήματα ἔμπρός, ἐπέστρεφε τρέχον. Εἰς τὴν χεῖρά του ἐκρατεῖ ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔσειε. Ὅταν ἐπλησίασε, παρέδωκε τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ.

Ἦτο σιδηροῦν κλειθρὸν κρεμαστὸν (λουκέτο), ἐσκωριασμένον καὶ χωρὶς κλειθρὸν, τοῦ ὁποῦ ἄλλως τε ὁ μηχανισμὸς ἐφαίνετο χαλασμένος.

— Ὀρισμένως, εἶπεν ὁ Μάξ Ουμπέρ, δὲν πρόκειται οὔτε περὶ κατοίκων τοῦ Κόγγου οὔτε περὶ ἄλλων ἰθαγενῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ μυστήρια τῆς νεωτέρας κλειθροποιίας εἶνε ἀγνωστα . . . Λευκοὺς καὶ μόνον λευκοὺς πρέπει νὰ μετέφερῃ ἢ σχεδιά αὐτὴ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος τούτου τοῦ ποταμοῦ.

— Καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπέστρεψαν ποτέ! προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Εὐλόγως ἠδυνάτο τις νὰ ἐξαγάγῃ τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Ἡ ὀξείδωσις τοῦ

κλειθροῦ, ἢ ἀποσύνθεσις τῆς σχεδίας, ἐμαρτύρουν, ὅτι πολλὰ διέρρευσαν ἐτη ἀφότου ἐχάθη ἐκεῖνο καὶ ἐγκατελείφθη αὐτὴ εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ κολπίσκου.

Δύο συμπεράσματα ἐξήγγοντο, λογικὰ καὶ ἀδιαφιλονίκητα, ἐκ τοῦ διπλοῦ τούτου γεγονότος. Ὅθεν, ὅταν τα διετύπωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Ουμπέρ καὶ ὁ Κάμη δὲν ἐδίστασαν νὰ τα παραδεχθῶν:

1ον. Ὅτι ταξιδιωταὶ ἢ ἐξερρευνηταὶ μὴ ἰθαγενεῖς εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν ἐξαιθραν ταύτην, ἐπεδιδασθέντες εἴτε ἀνωθεν εἴτε κάτωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου Δάσους.

2ον. Ὅτι οἱ ρηθέντες ταξιδιωταὶ ἢ ἐξερρευνηταὶ δι' ἓνα ἢ ἄλλον λόγον, εἶχον ἀρίστην ἐκεῖ τὴν σχεδίαν των διὰ νὰ ὑπάγουν, ἀναμφιβόλως, πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ δάσους, τοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Ἐν πάσει περιπτώσει, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἀναφανῆ πλῆον. Οὔτε ὁ Τζὼν Κόρτ οὔτε ὁ Μάξ Ουμπέρ, ἀφότου κατήκουν εἰς τὸ Κόγγον, δὲν ἐνεθυμοῦντο νὰ ἔγινε ποτὲ λόγος περὶ τοιαύτης ἐξερρευνήσεως.

Τὸ περιστατικόν, ἂν δὲν ἦτο θαυμάσιον, ἦτο τοῦλάχιστον ἀπροσδόκητον, καὶ ὁ Μάξ Ουμπέρ ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ τῆς τιμῆς ἐπὶ αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης τοῦ Μεγάλου Δάσους, τὸ ὁποῖον ἀδίκως ἐθεωρεῖτο ὡς ἀδιαπέραστον.

Ἐν τούτοις, πολὺ ἀδιάφορος διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς προτεραιότητος, ὁ Κάμη ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὰς δοκοὺς καὶ τὰς σανίδας τῆς σχεδίας. Αἱ πρῶται εὐρίσκοντο εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν· αἱ δευτεραὶ εἶχαν βλαφθῆ περισσότερον, καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐπρεπε ἀντικατασταθῶν. Ἄλλ' ἐπιτέλους, ἦτο πλῆον περιττὸν νὰ κατασκευάσων νέαν σχεδίαν ἐξ ἀρχῆς. Ἦρκει νὰ ἐπιδιορθώσων ὀλίγον τὴν παλαιάν. Ὁ οδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἔβλεπον, μετ' ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, ὅτι κατεῖχον τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον θά τοις ἐπέτρεπε νὰ φθάσων ταχέως διὰ τοῦ δάσους εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ ρίου μετὰ τοῦ Οὐμπάγκη.

Ἐν ᾧ ὁ οδηγὸς κατεγίνετο τοιοῦτοτρόπως, οἱ δύο φίλοι ἀντήλασσαν τὰς σκέψεις των ἐπὶ τῶν σημερινῶν ἀνακαλύψεων.

— Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ἐπανελάμβανεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Λευκοὶ ἐξηρεύνησάν ἤδη τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ποταμοῦ τούτου, λευκοὶ χωρὶς ἄλλο! . . . Ἡ σχεδιά αὐτὴ, κατεσκευασμένη χονδροειδῶς, ἤμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ ἔργον ἰθαγενῶν, ἔστω! Ἄλλ' ὑπάρχει τὸ κλειθρὸν . . .

— Τὸ ἀποκαλυπτικὸν κλειθρὸν . . . ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα θά εὐρωμεν ἴσως ἀργότερα . . . παρετήρησεν ὁ Μάξ Ουμπέρ.

— Ἐλπίζεις νὰ εὐρωμεν καὶ ἄλλα, Μάξ;

— Ναί· καὶ ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας μέχρι τῆς καμπῆς τοῦ ποταμοῦ. Εἶνε πιθανόν, Τζὼν, νὰ ανακαλύψωμεν τεκμήρια κατασκευῶσεως, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἔγνος εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, διότι δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς τοιοῦτον τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον διενυκτερεύσαμεν. Δὲν φαίνεται νὰ ἐχρησίμειυσεν ἕως τώρα εἰς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρῶτοι ποὺ ἐζητήσαμεν εἰς αὐτὸ καταφύγιον . . .

— Εἶνε ἀναντιρρητὸν, ἀγαπητέ μου Μάξ. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος τοῦ ρίου.

— Τοῦτο μᾶς ἐπιβάλλεται τὸσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐκεῖ τελειώνει ἡ ἐξαιθρα, καὶ δὲν θά ἐξεπλητήσῃ διόλου, ἂν ὀλίγον μακρύτερα . . .

— Κάμη; ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ὁ οδηγὸς ἀνελάθων τὴν ὄχθην ἐπλησίασε τοὺς δύο φίλους.

— Λοιπὸν, ἢ σχεδιά; . . . ήρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Διορθώνεται εὐκόλα . . . Πηγαίνω νὰ φέρω τάπαιτούμενα ξύλα.

— Πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ἐπρότεινεν ὁ Μάξ Ουμπέρ, ἄς κάμωμεν ὀλίγα βήματα κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης. Ποῖος ξεύρει μῆπως εὐρωμεν καὶ ἄλλα πράγματα, τίποτε ἐργαλεῖα, παραδείγματα χαρῶν, ποῦ νὰ ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ ἐργοστασίου, ὥστε νὰ μάθωμεν ἐξ αὐτῆς τὴν καταγωγὴν των; Ἄν εὐρίσκωμεν μάλιστα καὶ τίποτε σκευὴ μαγειρικά, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὸ ἀτελέστατον μαγειρεῖόν μας, τί καλά! Διότι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν τίποτε! οὔτε φλυτζάνι, οὔτε κουτάλι!

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ

(Συνεχίσει ἴδε σελ. 157)

— Τί θά γίνῃ τὸ καρίτσι ἂν μείνῃ ἐδῶ; τῆς εἶπε· θά γίνῃ χωριατοπούλα, θά πηγαίνῃ ἔμπόλυ τῆς τὰ χωράφια νὰ ξενοδουλεῖ καὶ τί θά λέγῃ κι' ὁ ἄμοιρος ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποῦ θά τὴν βλέπῃ εἰς αὐτὴν τὴν καταντία! . . .

Εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἔλθῃ, νὰ μάθῃ γράμματα, καὶ νὰ σε γηροκομήσῃ καὶ σένα.

— Πῶς νὰ τ' ἀφίσω τὸ παιδί μου; αὐτὸ ἔχω, καὶ τ' ἀγαπῶ! . . .

— Δὲν τ' ἀγαπᾶς, εἶπεν ὁ ἀνδράδελφός τῆς ἀγαπᾶς τὸν ἑαυτὸ σου ἀγάπη δὲν εἶνε νὰ κάνωμε ὅ,τι μας εὐχαριστεῖ ἑμᾶς ἢ ἀγάπη μετρεῖται ἀπὸ τὴν θυσία ποὺ κάνουμε γιὰ ὅποιον ἀγαποῦμε· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη. Ἄν ἀγα-

πᾶς ἀληθινὰ τὴν κόρη σου, ξέχασε τὸν ἑαυτὸ σου καὶ σφίξε τὴν καρδιά σου . . .

Ἡ δυστυχὴς μητέρα ὑπέκυψε, καὶ τὴν ἀφήκε νὰ φύγῃ μετὰ τὸν θεῖόν της . . .

Τὸ σπῆτι της τὸ ὁποῖον τῆς ἐφαίμετο ἔρημον ἀφότου ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας της, τώρα ἐγίνεν ἀκόμη περισσότερον ἔρημον καὶ περισσότερον ἄδειον. Ἐνοιωσε ἓνα δεύτερον πένθος· καὶ ὅπως ἓνα κτύπημα εἰς πληγὴν ποὺ δὲν ἔκλεισε καλά, τὴν αἰματῶν, ἔτσι αὐτὴ ἡ λύπη ἀνοιξε τὴν ἄλλην· ἀλλ' ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ Φροσύνη της θά γίνῃ ὅπως θά ἠθέλην ἐκείνος, ἐκατάπινε τὰ δάκρυά της. Ὁ νοῦς της ὅμως ἦτο πάντα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅταν ἐφώναζε τὸν πατᾶ καὶ τῆς ἔγραφε γράμμα, καὶ το ἔστειλε δίχως φάκελλον, διπλωμένον μόνον καὶ βουλωμένον με ἀγιοκέρι καὶ κάποτε με προζύμι, ἐνόμιζεν ὅτι ἔπαιρνε ὀλίγη τῆς τὴν ἀγάπην ἀπὸ τὴν καρδίαν της, τὴν ἔκλειε μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔστειλλεν εἰς τὴν κόρην της!

* *

Ἡ Φροσύνη ἔχει σχεδὸν τέσσαρα ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας. Πῶς ἄλλαξεν! Ἐφυγεν ἐκεῖνη ἡ μαυρίλα τοῦ ἡλιοκαμμένου προσώπου της· ἔφυγεν ὅ,τι χωριάτικο εἶχε φέρῃ μαζί της ἀπὸ τὸ χωριό. Τώρα εἶνε δεκατεσσάρων ἐτῶν μελαχροινούλα με εὐμορρὰ καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μαῦρα—μαῦρα μάτια· πολὺ βαθὺ εἶνε τὸ βλέμμα των, καὶ μεγάλη καὶ σπανία εἶνε ἡ δύναμις μετὰ τὴν ὁποῖαν προσηλόνονται ὅταν προσέχουν· εἶνε ὀνομαστὴ εἰς τὴν τάξιν—ἔχει φθάσῃ εἰς τὴν ἑβδόμην—ὅτι δὲν της διαφεύγει λέξις ἀπὸ ὅσα λέγουν οἱ καθηγηταί. Με αὐτὸ τὸ βλέμμα τὸ προσεκτικόν, ποῦ δὲν λα παρακολοῦθῃ καὶ ὅλα τὰ ἐξετάξῃ, ἀντελήφθη ὅλα τὰ μυστήρια τῆς συμπεριφορᾶς, ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ κρατοῦν τὸ μαχαίρι εἰς τὸ τραπέζι ἕως τὸν τρόπον ποὺ ἐμβαίνουν εἰς μίαν αἴθουσαν. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὡς γνησίᾳ ρουμελιώτισσα, ἔτρωγε τὰ φωνήεντα ἢ τὰ διεστρεφέν· ἔλεγεν ἡ δ α σ κ ἄ λ' σα, οὐ εἰ ρ η ν ο υ δ ἰ κ' ε, τοῦ β' ν ὀ' ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετὰ τὴν δυνατὴν θέλησιν καὶ τὴν φιλοτιμίαν της—αὐτὰ τὰ δύο χαρίσματα τὰ εἶχε καὶ ἀπὸ τοῦς δύο γονεῖς της—διώρθεσε τὴν προφορὰν της. Ὅπως δὲ εἶνε τώρα καλά καὶ καθαρὰ ἐνδεδυμένη, δὲν φαίνεται διόλου ὡς πτωχοκόρη καὶ χωρική. Ἄλλα καὶ αὐτὴ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν—δυστυχῶς το ἔχει αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα—ποτὲ δὲν καταδέχεται νὰ εἰπῇ εἰς τὰς συμμαθητριάς της πόθεν εἶνε, καὶ ποῖα εἶνε.

Διὰ τοῦτο ὅταν μία ἀρκετὰ εὐπορος συμμαθητρία της, ἢ στενοτέρα της φίλη, τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν:

—Φροσύνη, ἔρχεσαι νὰλλάξωμε δῶρα δι' ἐνθύμησιν; ἔρχεσαι;

Ἡ Φροσύνη ἐδέχθη. Ἄν ἦτο πλουσία πιθανόν νὰ ἔλεγε καὶ ὄχι. Τώρα ποῦ δὲν ἔχει χρήματα εἶπε καὶ χωρὶς διαταγμὸν ἐφοβήθη νὰ μὴν ὑποπεύσων τὴν πτωχείαν της.

Ἦπεσθέθη λοιπὸν ὅτι ἔπειτα ἀπὸ δεκά-δεκαπέντε ἡμέρας θά φέρῃ τὸ δῶρον εἰς τὴν φίλην της. Ἦπεσθέθη! ἀλλὰ ποῦ θά εὐρῇ τὰ χρήματα; Ἀπὸ τὸν θεῖόν της βέβαια δὲν θά ἐτόλμα νὰ τα ζητήσῃ· πρῶτον εἶνε αὐστηρὸς καὶ δὲν χωρατεύει, καὶ ἔπειτα ἐξοδεύει τόσα δι' αὐτὴν μόνον διὰ τὰ διδασκτᾶ της διδῆ· ἑκατὸν δέκα δραχμᾶς τὸν χρόνον—ἑνδεκά δραχμᾶς τὸν μῆνα, καὶ καθε χρόνον θά διδῇ περισσότερα— αὐτὸ ἔλειψε τώρα νὰ της ἀγοράξῃ καὶ δῶρα διὰ τὰς φίλας της. Ἄλλα τί θά κάμῃ; θά καταδεχθῇ νὰ ἐντροπιασθῇ εἰς τὴν φίλην της; νὰ το μάθουν κι' αἱ ἄλλαι της συμμαθητρία, νὰ ὑποφιασθῶν τὴν ἀλήθειαν;

—Ὅχι! λέγει με ἐπιμονήν, πρέπει νὰ εὐρῶ! πρέπει, πρέπει, πρέπει!

Ἄλλ' ἀπὸ ποῦ;

Ἐξαφνα τῆς ἔρχεται μίᾳ ιδέα.

—Ἄ! εἶπε, ὡς νὰ ἐλαφρώθῃ ἀπὸ μίγα βάρους, ἢ μητέρα θά μου στείλῃ πέντε δραχμᾶς· θά της γράψω ἓνα γράμμα τάκι· θά τὰς οἰκνομήσῃ, ὅπως ὅπως.

Τῆς εἶχε γράψῃ πρὸ δέκα ἡμερῶν, καὶ ἐσκόπευε νὰ τῆς ξαναγράψῃ ἀφοῦ λάβῃ ἀπάντησιν, ὅπως ἔλαμνε τέσσαρα χρόνια πρῶτα· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐπερίμενε· ἔγραψε βιαστικὰ καὶ κρυφὰ τὸ γράμμα καὶ τῆς ἔγραφε νὰ της στείλῃ τὸ γρηγορώτερον πέντε δραχμᾶς, διότι εἶνε μεγάλη ἀνάγκη διὰ τὸ σχολεῖόν της.

Ἡ μητέρα της ἔστειλε τὸ γρηγορώτερον ἀπάντησιν. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐσυγκίνησε τόσον πολὺ τὴν Φροσύνην καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κατὰθῇ καὶ ν' ἀκουμβῆσῃ εἰς τὸ δένδρον τοῦ κήπου. Διατί;

Τί ἔλεγεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα;

Ἡ Φροσύνη ἔβαλε πάλιν τὸ χέρι της εἰς τὸ θυλάκιόν της, τὸ ἔβγαλε καὶ το ἔξαναδάβασε, τετάρτην ἢ πέμπτην φορὰν:

«Φροσύνη μου,
«Σε φιλῶ ἕως τὰ δύο γλυκά σου ματάκια, καὶ σ' ἐρωτῶ διὰ τὴν ὑγίαν σου ἔγω το ξεύρεις, Φρόσω μου, νύκτα ἕμερα σένα ἔχω ἕως τὸν νοῦ μου· ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ποῦ μῶγραψε ὁ θεὸς σου πῶς θά σε φέρῃ μαζί του τὸν Αὐγούστο, ἕως τὴς πάφης, ἐγέλασε ὑστερα ἀπὸ τόσα μαῦρα χρόνια, ταχέϊλι μου. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ τὴν χαρά μου, καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ γειτονία τὴν ἔμαθε, ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Σοῦ τῶγραφα κι' ἄλλη φορά: ὅταν ἔρχεται γράμμα σου ἔχω γιορτῆ. Καὶ πῶς ἔκανα ὅταν ἐπῆρα κι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ τ' ἀπαντήσω! . . . Γιὰ κεῖνο ποῦ μῶγραψες τὸ οἰκονόμησα, ψυχὴ μου· μέσα ἕως γράμμα θά τῶβρης τὸ τάλλαρο· νᾶξευρες πό-

σο ἤθελα νὰ σῶστειλα καὶ ἄλλο ἓνα! . . . μὰ φέτο ἀπὸ τὸν βαρὺ τὸν χειμῶνα ἔπεσε δυστυχία ἕως τὴ Ρουμέλη· ἡ παγωνιά ἔκαψε τὰ σπαρτὰ· χάθησαν κοπάδια γιδόπροβάτα· ὄλος ὁ κόσμος εἶνε σὲ μεγάλη στενοχώρια· βάλε μετὰ τὸν νοῦ σου πλειὰ πῶς περνοῦν ἢ ξενοδουλεῦτρες· ὁ Θεὸς τῶφερε καὶ μου βρέθηκε τὸ τάλλαρο· γιὰ συλλογίσου, παιδί μου, τὴν πίκρα μου, σὰν δ' τῶχα; τὸ μάζευσα λίγο λίγο γιὰ νὰ πάρω παπούτσια τὴν Λαμπρὴ ποῦ μας ἔρχεται· μὰ θᾶχω πλειὸ μεγάλη λαμπρὴ νὰ μὴ σου λείπῃ ἑσένα τίποτε. Γράφε μου πεῖδι συχαῖ, γιὰ σὰν ἀργῆς, κάποτε, κάθουμαι καὶ κλαίω. «Προσκυνήματα κι' ἀπὸ τὴν Ῥηνιὸ τῆς Σταύραινας» τῆς λέγω καὶ παίρνει τὴ δουλειά της κι' ἔρχεται ἕως τὸ σπῆτι μας καὶ δουλεύουμε πλάγι πλάγι, γιὰ νᾶχω κάποιον νὰ μιλῶ γιὰ σένα.»

— Ὡ εἶμαι κακὴ, κακὴ καὶ ἄπονη! εἶπεν ἡ Φροσύνη, καὶ ἐξαναδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ το ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιόν της. Ἡ καϊμένη μου ἢ μητέρα ἐπροτίμησε νὰ τὴν εὐρῇ μετὰ λουμένα παπούτσια τὸ Πάσχα καὶ νὰ μου στείλῃ ὅ,τι εἶχε! Καὶ γιατί; Τί θά τα κάμω ἐγὼ αὐτὰ τὰ λεπτά; Ὅ, τα πετάξω ἕως τὰ χαμένα, γιὰ μίαν ἀνόητη περηφάνεια! ἢ καϊμένη μου ἢ μαννούλα! . . . πῶς μ' ἀγαπᾶς! Ἄχ! νὰ τὴν εἶχα ἐδῶ πῶς θά τὴν ἀγκάλιαζα, πῶς θά τὴν ἐφιλοῦσα!

Καὶ ἔβγαλε καὶ πάλιν τὸ γράμμα, καὶ ἐκόλλησεν εἰς αὐτὸ τὰ χεῖλη της.

— Ὅχι! ὄχι! δὲν θά το κρατήσω αὐτὸ τὸ τάλληρο, μὴ φαινεται ἀμικρία καὶ μόνον νὰ το ἐγγίσω! θά το εἰπῶ κανε μὴ μεγάλη ἀνάγκη διὰ τὸ σχολεῖόν της.

Ἡ μητέρα της ἔστειλε τὸ γρηγορώτερον ἀπάντησιν. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐσυγκίνησε τόσον πολὺ τὴν Φροσύνην καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κατὰθῇ καὶ ν' ἀκουμβῆσῃ εἰς τὸ δένδρον τοῦ κήπου. Διατί;

Τί ἔλεγεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα;

Ἡ Φροσύνη ἔβαλε πάλιν τὸ χέρι της εἰς τὸ θυλάκιόν της, τὸ ἔβγαλε καὶ το ἔξαναδάβασε, τετάρτην ἢ πέμπτην φορὰν:

«Φροσύνη μου,
«Σε φιλῶ ἕως τὰ δύο γλυκά σου ματάκια, καὶ σ' ἐρωτῶ διὰ τὴν ὑγίαν σου ἔγω το ξεύρεις, Φρόσω μου, νύκτα ἕμερα σένα ἔχω ἕως τὸν νοῦ μου· ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ποῦ μῶγραψε ὁ θεὸς σου πῶς θά σε φέρῃ μαζί του τὸν Αὐγούστο, ἕως τὴς πάφης, ἐγέλασε ὑστερα ἀπὸ τόσα μαῦρα χρόνια, ταχέϊλι μου. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ τὴν χαρά μου, καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ γειτονία τὴν ἔμαθε, ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Σοῦ τῶγραφα κι' ἄλλη φορά: ὅταν ἔρχεται γράμμα σου ἔχω γιορτῆ. Καὶ πῶς ἔκανα ὅταν ἐπῆρα κι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ τ' ἀπαντήσω! . . . Γιὰ κεῖνο ποῦ μῶγραψες τὸ οἰκονόμησα, ψυχὴ μου· μέσα ἕως γράμμα θά τῶβρης τὸ τάλλαρο· νᾶξευρες πό-

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η.

Σας είπα τόσα για την Κυρία Τρομάρα, και δέν σας είπα ακόμη τὸ χειρότερο. . . Ξεύρετε τί ἄλλο φοβάται; Βάζω στοίχημα ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ το βρῆτε! Ἡ Μαρία φοβάται. . . φοβάται. . . τί; τὸν ἑαυτὸ της!

Μάλιστα! Ἐνα βράδυ, καθὼς ἐβῆκε, μὲ τὸ κερὶ ἐστὶ χέρι, ἕνα δωμάτιό που εἶχε μπαλκόνι, βλέπει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τῆς μπαλκονόπορτας ἕνα ἄλλο πρόσωπο νὰ ἐρχεται κατ' ἐπάνω τῆς βιαστικά, καὶ νὰ κρατῆ καὶ αὐτὸ ἕνα φῶς.

Ἡ Κυρία Τρομάρα δὲν ἐπρόφθασε νὰ το κυττάξῃ καλὰ καλὰ, καὶ βγάζει τέσ φωνές:

— Μάνα μου! λωποδύτης! . . .

Καὶ ἀπὸ τὸ φόβο, τῆς πέφτει τὸ κερὶ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ πέφτει καὶ ἡ ἴδια κάτω λιποθυμισμένη! Νὰ ἦταν κανένα φάντασμα, ἔ, ὑπομονή! Μὰ ἐδῶ εἶνε λωποδύτης. κλέπτης, κακοῦργος! Δὲν εἶνε παῖξε-γέλασε! . . .

Ἐτοτε ὅμως, ἀφ' οὗ συνῆλθε καὶ βρέθηκε ἐστὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, ποῦ ἔτρεξαν ἀμέσως ἐστὲς φωνές της, ἡ Κυρία Τρομάρα ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια, ἡ Μαρία, ἐκεῖνο τὸ πρόσωπό που εἶδε μέσα ἐστὰ γυαλιὰ τῆς πόρτας, ὅπως μέσα σὲ καθρέπτη.

Ὁ πατέρας της τὴν ὑποχρέωσε νὰ ξαναπάρῃ τὸ κερὶ της καὶ νὰ ξανακυττάξῃ ἀφοβα μέσα ἐστὰ γυαλιὰ. Καὶ ἡ Κυρία Τρομάρα εἶδε τὸν ἑαυτὸ της ἀνάμεσα ἐστὸν πατέρα της καὶ ἐστὴν μητέρα της. Τώρα δὲν της μένει ἄλλο, παρὰ νὰ γελάσῃ γιὰ τὸν ἀνόητο φόβο της. Καὶ γελά. . .

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ἡ Λενέττα εἶχεν ἐξυπνήσῃ. Ἡ Ἀντιόκα τῆς ἐπρόσφερε μίαν γαβάθαν γάλα καὶ μίαν κηρήθραν μέλι.

Ἡ Εἰρήνη ἔλαβε καὶ αὐτὴ μέρος εἰς τὸ λιτὸν πρόγευμα· ἡ δὲ μαύρη, ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ δύο κούρια ἐπρογευματίζαν, ἐξήληθε, ἀφ' οὗ ἀπέτεινε πρὸς αὐτὰ μειδίαμα γεμάτον ἀγάπην.

Ἡ Εἰρήνη εὗρε τότε εὐκαιρίαν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Λενέτταν, μὲ πολλὴν ἐπιφύλαξιν, ὅτι ἤλπιζε νὰ ἔλθῃ εἰς ὀλίγον ὁ Γκὺ νὰ τὰς ἐλευθερώσῃ.

Τὴν ἐπαρηγγεῖλε νὰ φυλάξῃ βαθειὰ βαθειὰ αὐτὸ τὸ μυστικόν, καὶ τὴν μετεχειρίσθη ὡς σοβαρὰν γυναικούλαν, ποῦ ξεύρει νὰ φερθῇ ὅπως πρέπει καὶ νὰ κρατῆ τὴν γλώσσάν της.

Ἐν ᾧ αἱ δύο ἐξαδέλφαι συνωμίλουν μὲ χαμηλὴν φωνήν, μία ἄλλη συνομιλία, ὅχι ὀλιγώτερον μυστικῆ, ἐγένετο γαλλιστί, εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ κράαλ τοῦ Ἰντούνα.

Οἱ Ἰνδοὶ ἦσαν μόνοι, τὸ κράαλ ἔρημον, τὸ δὲ χωρίον γεμάτον ἀπὸ ζώων

ἀπὸ τὸ πᾶνε κ' ἔλα τῶν κατοίκων.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐκράτουν ἀπὸ ἕν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνοντο ὅτι ἐξεφύλλιζαν γρήγορα. . . τὰ φύλλα ἐστρέφοντο βιαστικά ὑπὸ τοὺς δακτύλους των.

« Αὐτὴ εἶνε, ἐπιθύρσιον ἡ Ἰνδὴ μὲ μίαν ἀναπνοήν, κρατοῦσα τὸ βλέμμα τῆς προσηλωμένον εἰς τὸ βιβλίον της, αὐτὴ εἶνε ἂν δὲν ἄκουα τὴν φωνήν της δὲν θά τὴν ἀνεγνώριζα ποτέ.

Ὁ Ἰνδὸς ἀπεκρίθη:

— Ποῶς εἰμποροῦσε νὰ τὴν γνωρίσῃ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ φρικτὸ μαῦρο ἐπιχρῖσμα; Καὶ ὁ πατέρας ὁ ἴδιος θά τὴν ἐπαιρνε γιὰ καμμία μαυροπούλα τοῦ χωριοῦ.

— Δὲν εἶδειξε ὅτι μας εἶδε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰνδὴ στρέφουσα μίαν σελίδα.

— Ἀπὸ φρονιμάδα Ἐφοβήθη μὴ τὴν κατασκοπεύουν. . . εἰξεύρει ὅτι κάτω ἀπ' τὰ φορέματα αὐτὰ κρυπτόμεθα ἡμεῖς, ἀφ' οὗ τῆς το ἑφανέρωσα χθὲς βράδυ μὲ τὸ τραγοῦδι μου.

Πολλοὶ μαῦροι ἐπλησίαζαν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν των ἐκράτου γαβάθας πηλίνας, γεμάτας ἀπὸ μεγάλας ἀκρίδας ἢ μᾶλλον γρύλλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμελλε ν' ἀποτελεσθῇ τὸ γεῦμά των.

Ἀφ' οὗ αἱ γυναῖκες ἀπεμακρύνθησαν, ὁ Ἰνδὸς ἐξηκολούθησε, καρφωμένα ἔχων πάντοτε τὰ βλέμματά του εἰς τὸ βιβλίον. — Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Μπαμποῦ, νὰ τον εἰδοποιήσωμεν ὅτι ὁ Σελέσκος δὲν εἶνε εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ σχεδιάσωμεν τὴν ἀρπαγὴν τῶν κοριτσιῶν πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ ἀρπαξ.

— Ναί, ναί, πρέπει, εἶπεν ἡ Ἰνδὴ. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ μικρὴ Λενέττα; Ἴσως εἶνε ἄρρωστη, ἢ ἀγάπη μου.

— Ὅχι, δὲν εἶνε ἄρρωστη, ἐπιθύρσιον γαλλιστί μία φωνὴ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς.

Καὶ οἱ δύο ἀνατρίχιασαν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια, καὶ ἐγύρισαν διὰ μίας ὀπίσω.

Μία νεαρὰ μαύρη ἐξηπλωμένη εἰς τὴν χλόην, ὕψωνε πρὸς αὐτοὺς τὴν κατασπῆν κεφαλὴν της μὲ τὰ βελουδένια μάτια της.

Μὲ φωνὴν δὲ χαμηλὴν ἐξηκολούθησε:

— Μὴν τρομάζετε. Ἀντιόκα ἀγαπάει τέσ μικρὲς ἄσπρες καὶ θέλει νὰ τὰς σώσῃ.

Οἱ Ἰνδοὶ ἔλαβαν θάρρος καὶ ἐπανέλαβαν τὴν δῆθεν ἀνάγνωσίν των.

— Οἱ φίλοι τῶν ἄσπρων κοριτσιῶν

ἄς κυττάζουν πάντα ἐς τὸ βιβλίον, ἐξηκολούθησε μυστηριωδῶς ἡ Ἀντιόκα. . . ἄς μὴ φαίνωνται πῶς ἄκουν τὴν μαύρη, μὰ τ' αὐτὴ των ἄς εἶνε ἀνοικτὸ ἐς τὴ φωνὴ τῆς, ὅπως τὸ λουλουδι ἐς τὸν ἥλιο τὸν πρῶτον.

« Ἀντιόκα ἄλλη φορὰ χόρεψε ἐς τὰ γόνατά της τρία παιδιὰ ἄσπρα ἐστὶ Ἀλγέρι κ' ἔμαθε τὴ γλώσσά τους.

« Ἀντιόκα γύρισε ἐστὶ Βατλαπῆ. Τώρα εἶνε γυναῖκα τοῦ Οὐτλάνδη τοῦ Παληκαρῶ. Ἀντιόκα ἄκουσε τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ μικρὰ κορίτσια νὰ λέγῃ ἐστὶ ἄλλο πῶς οἱ φίλοι τους θὰ ἔλθουν.

« Εἶπε μέσα της ἄς ἀκούσω τί θὰ ποῦν οἱ ξένοι» κ' ἐκατάλαβε πῶς αὐτὴ εἶνε οἱ φίλοι που προσμένουν τᾶσπρα κορίτσια. . . Ἦλθε γιὰ τ' ἀγάπᾶ, γιὰ τὴν θέλει νὰ γυρίσουν πίσω ἐστὲς μάννες των ποῦ κλαῖνε. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τῶν ἄσπρων θὰ εὐλογῆσῃ τὸ μικρὸ παιδάκι που θὰ κοιμηθῇ ἐστὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀντιόκας ὕστερα ἀπ' ὀλίγο, τὸν μῆνα ποῦ ὠριμάζουν ἡ μπανάνας.

« Μὰ ἀνάγκη νὰ κάμουν γρήγορα οἱ φίλοι τῶν ἄσπρων κοριτσιῶν. Σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ ὁ Σελέσκος. Αὐτὸς ἐκλεψε τὰ κορίτσια· θάχῃ τὰ μάτια του δεκατέσσερα.»

Καὶ ἐσώπησε. Μὰ καρδίαν πλημμυρισμένην ἀπὸ χαρὰν ὁ Ἰνδὸς ἀπεκρίθη, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι διακρίπτει τὴν ἀνάγνωσίν του:

— Ὁ Θεὸς τῶν ἄσπρων θὰ εὐλογῆσῃ τὸ παιδάκι τῆς Ἀντιόκας, γιὰ τὴν εἶνε καλὴ, καὶ αἱ μητέρες τῶν σκλαδωμένων κοριτσιῶν θὰ τον παρακαλοῦν γι' αὐτὴν.

« Ἐχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σου· δὲν θὰ μας προδώσῃς οὔτε εἰς τὸν Οὐτλάνδη τὸν Παληκαρῶ.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀντιόκα· οὔτε ἐστὸν Οὐτλάνδη.

« Σελέσκο ὑποσχέθηκε μεγάλο δῶρον ἀνὰ πάρῃ λύτρα ἀπ' τᾶσπρα κορίτσια καὶ Οὐτλάνδη δὲν θέλει νὰ χάσῃ μερικτὸ του.

« Τώρα Ἀντιόκα γυρνᾷ ἐστὶ κράαλ.

« Οἱ Ἰνδοὶ ἄς μιλῆσουν ἔταν θέλουν. θὰ γίνῃ ἡ διαταγὴ τους. »

Χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τὸν παραμικρὸν θῆρυδον ὁ Γκὺ καὶ ἡ Μίς, ἡ μαύρη ἐξηφανίσθη ὅπως ἦλθεν.

Ἡ Ἀντιόκα εἶχε δίκαιον· ἔπρεπε νὰ σπεύσουν.

Διὰ νὰ κάμουν τάχα περίπατον, οἱ Ἰνδοὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ χωρίον· ἀφ' οὗ δ' ἔκαμαν πολλὰ στρηφογυρίσματα, ἦλθαν κ' ἐσυνεννοήθησαν μὲ τὸν Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο κρυμμένος ἕνα μίλλι μακρὰν ἀπὸ τὴν Βατλαπῆ. . . καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τὰ κοράσια.

Ὅταν ἐπέστρεψαν, ἦτο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος· ἔτρωγαν δὲ ὄλοι μαζί. Ἀνάμεσα εἰς ἔλα τὰ μικρὰ μαυροπούλα, τὰ ὁποῖα ἐκάθητο εἰς τὸ συσσίτιον, οἱ Ἰνδοὶ δὲν

κατόρθωσαν ἀκόμη νὰ διακρίνουν τὴν Λενέτταν. . . διότι τὸ μαῦρον χρῶμα τῶν δύο μικρῶν οἰχημαλώτων ἦτο τόσον φυσικὸν ὅσον καὶ τῶν πραγματικῶν μικρῶν μαῦρων.

Ἡ Εἰρήνη μὲ τὴν ὄρεξιν ἐκείνην τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τὴν ἐποῖαν οὔτε αἱ λύπαι δὲν καταβάλλουν, κατεβρόχθιζε τὰς ψητὰς εἰς τὴν ἐσχάραν καὶ τραγανιστὰς ἀκρίδας, διέκοπτε δὲ μόνον τὸ τραγανισμὸς της διὰ νὰ παρακινήσῃ τὴν γειτόνοπούλαν της ποῦ ἦτο πρὸς τὰ δεξιὰ της νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶχεν ὄρεξιν.

Καθημένη εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἀντιόκας, ἐπλησίαζε κάπου κάπου τὸ εὐμορφὸ στοματάκι της εἰς μίαν γαβάθραν γεμάτην ἀπὸ ἀφρώδες γάλα, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της ἡ μαύρη.

Ὅπως εἶχε κάμῃ ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ γόνατα τῆς Γουιελμίνας, ὅταν τῆς ἔκαμε τὴν ἐξομολογήσιν της. (Σελ. 154, στήλ. 6.)

Ἐπειτα ἐστήριξε τὴν ὀλοξύριστὴν κεφαλὴν της εἰς τὸ στήθος τῆς Ἀντιόκας καὶ ἔμενον ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἢ μᾶλλον ὕψωμένα πρὸς τὸν λαμπερὸν οὐρανόν.

Ἀπὸ ἕνα βλέμμα τῆς μικρᾶς κόρης, οἱ δύο Ἰνδοὶ τὴν ἀνεγνώρισαν.

Τί; αὐτὴ ἦτο ἡ μικροῦλα ἡ Λενέττα

ἡ τόσῳ φαῖδρά καὶ ἀεικίνητος καὶ θορυβώδης πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐβδομαδῶν;

Τὸ ἀπὸ ἔβενον μαῦρο ἐκεῖνο κορμάκι, τὸ ἰσχνόν, μὲ τὰ κόκκαλα που ἐξεῖχαν, ἦτο τὸ τριανταφυλλένιο καὶ παχουλὸ σωματάκι τῆς μικρᾶς κόρης τῆς μαμα-Παυλίνας, τοῦ εὐμορφοῦ μικροῦ πουλιοῦ τοῦ Ζοννενοστράλε:

Ὁ Ἰνδὸς μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ δάκρυα, ἀφίνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ μέρος τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν ὑπεκρίνετο, παρετήρει τὴν μικρὰν κόρην καὶ τοῦ ἤρχετο διαθέσεις νὰ της φωνάξῃ.

— Λενέττα, ἀγάπη μου, ἐδῶ εἶμαι· θά σε γλυτώσω! Θὰ γίνῃς πάλιν τὸ χαριτωμένον τριανταφυλλὶ παιδάκι. . . θὰ ξαναἰδῆς τὴν μαμά-Παυλίαν.

Ἡ Λενέττα, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἐφαίνεται ὅτι ἀπεκοιμήθη, ἐσήκωσε σιγὰ σιγὰ τὰς μεγάλας βλεφαρίδας που ἐστόλιζαν ὡς κροσσοὶ τὰ γαλανὰ της μάτια. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐκύτταζε τὸν Ἰνδόν.

Ὡ, θαυμαστὴ δευδέρχεια τῶν μικρῶν που βλέπουν περισσότερον μὲ τὴν καρδίαν των παρὰ μὲ τὰ μισοανοιγμένα μάτια των! Ἐτυχησμένον μειδίαμα ἐπήνηθησεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς μικρᾶς κόρης καὶ ἐψιθύρσιον.

— Ὄμ Γκὺ.

— Τί λές, ἀγάπη μου; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη κύψασα πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της.

Ἡ Λενέττα δὲν τὴν ἤκουσεν· ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ πρὸς τὸν Ἰνδόν. Ἀλλ' ἡ συναίσθησις τοῦ κινδύνου ἐφώτισεν ὡς ἀστραπὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Γκὺ. Εἰς τὴν

στιγμὴν τὸ πρόσωπόν του ἐπανέκτιθη τὴν ἀδιαφορίαν του καὶ τὰ βλέμματά του ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην. Ἀδιαφορὸν ἢ Λενέττα ἔμενε μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Πῶς συνέβαινε νὰ εἶνε ἐκεῖ ὁ θεῖος ὁ Γκὺ; ἡ Λενέττα δὲν το ἐξήταξε.

Ἦτο ἐκεῖ, αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις τῆς ἐφθάνει ἂν εἶχεν ἔλθῃ, τὸ ἔκαμε ὅχι δ' ἄλλον λόγον παρὰ διὰ νὰ σώσῃ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Λενέτταν.

Ἡ μεγάλη της ἐξαδέλφη δὲν ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἀδελφός της ἦτο ἐκεῖ, ὅχι Μονάχα ἡ Λενέττα δὲν ἐγελάσθη ἀπὸ τὸ ἄσχημον ἐκεῖνο μπρούτζινον χρῶμα καὶ τὸ πράσινον μεταξωτὸν φῶρεμά τοῦ ψεύτικου Ἰνδοῦ.

Τὰ μάτια τοῦ θεοῦ Γκὺ δὲν ἤλλα-

ση τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Λενέτταν. Ἡ μεγάλη της ἐξαδέλφη δὲν ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἀδελφός της ἦτο ἐκεῖ, ὅχι Μονάχα ἡ Λενέττα δὲν ἐγελάσθη ἀπὸ τὸ ἄσχημον ἐκεῖνο μπρούτζινον χρῶμα καὶ τὸ πράσινον μεταξωτὸν φῶρεμά τοῦ ψεύτικου Ἰνδοῦ.

Τὰ μάτια τοῦ θεοῦ Γκὺ δὲν ἤλλα-

ξαν. Είχαν χαμογελάσει εις την Λενέτταν και η Λενέττα τ' ανεγνώρισεν.

'Αλλά δεν θα φανερώση τίποτε' ο θεός Γκυ την ειδή: λοιπόν θα την πάρη να φύγη άμα ειμπορήση.

Η Λενέττα θα περιμένη, και πρό πάντων δεν θα υπάγη μαζί με την εξαδέλφη της, αν αυτή θέλη να την παρσούρη μαζί της, όπως την άλλην φοράν, εις τὸ Ζωννεστράλε.

—Τί έχεις, αγάπη μου; ηρώτησεν η Ειρήνη, εκπλαγείσα από την παράδοξον έκφρασιν του προσώπου της εξαδέλφης της.

Η Λενέττα έκρημάσθη εις τὸν λαϊμόν της και της έψιθύρισεν εις τ' αὐτί της.

— Ο θεός ο Γκυ εἶνε εκεί' κῆττα, μήν το φανερώσης.

— Πού; ηρώτησεν η Ειρήνη, και έχαμήλωσε τὸς οφθαλμούς της διά να κρύψη τὴν ταραχήν της.

— Παιδιά, σωπάστε! έψιθύρισεν ἀπ' ὀπίσω των η φωνή της Αντιόκας.

Τὰ δύο κοράσια έμειναν άζωνα από έκπληξιν... Η Αντιόκα ένόησε τί εἶπαν... εἰζέυρε γαλλικά!

Αἱ καρδίαι των έκτυποῦσαν δυνατά... ένα βαρὺ σφίξιμον έννοιωθαν εις τὸν λαϊμόν των...

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Κρυπτογραφικόν. — Πρὸς σύνθεσιν Κρυπτογραφικῶν, απαιτεῖται νὰ εὕρωμεν μίαν λέξιν, κάπως μεγάλην, ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ὁποίας, ὡςκαθῆποτε συμπλεκόμενων, νὰ εἴμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι λέξεις. Ἄλλ' αἱ λέξεις αὗται πρέπει νὰ εἶνε τόσαι, ὅσα εἶνε τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχικῆς λέξεως (ἐκτὸς τῶν δις ἢ πολλακίς ἐπαναλαμβανόμενων), τὰ δὲ στοιχεῖα ταῦτα νὰ χρησιμεύουν κατὰ σειράν ὡς ἀρχικά εἰς τὰς ἄλλας λέξεις.

Εἰς ἕκαστον στοιχεῖον τῆς ἀρχικῆς λέξεως δίδομεν ἓνα ἀριθμὸν (τὸ πρῶτον 1, τὸ δεύτερον 2, τὸ τρίτον 3, καὶ οὕτω καθελθῆς) ἂν δὲ ὑπάρχη καὶ στοιχεῖον δις ἢ πολλακίς ἐπαναλαμβανόμενον, μόνον τὴν πρώτην φοράν ποῦ ἀπαντᾷται τοῦ δίδομεν τὸν ἀριθμὸν του, τὰς δὲ ἄλλας φορές τὸ γράφομεν μετὸν ἴδιον πάλιν ἀριθμὸν.

Παραδείγματος χάριν ἡ λέξις Ἀλφειδς ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ στοιχεῖα ἀπᾶς μόνον παρυσιαζόμενα, παριστάνεται κρυπτογραφικῶς ὡς ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 7 Η λέξις ἔσται Ἀστρονομία, ἡ ὁποία ἔχει τὸ Α καὶ τὸ Ο ἀπὸ δύο φορές, παριστάνεται ὡς ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 7 8 1 Ὡς βλέπετε, εἰς τὸ δεύτερον Ο δὲν ἔδωσα τὸν ἀριθμὸν 7, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν 5, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ ἤδη; ἐπίσης καὶ εἰς τὸ δεύτερον Α δὲν ἔδωσα τὸν ἀριθμὸν 9 ἢ 10, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν 1, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ ἔξ ἀρχῆς. Συνθέτης ἄπειρος τῶν Κρυπτογραφικῶν, θὰ παριστάναν ἴσως τὴν λέξιν Ἀστρονομία ὡς ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 Ἄλλ' ἡ παράστασις αὕτη θὰ ἦτο λανθασμένη, καὶ δυστυχῶς πολλοὶ ὑποπίπτουν εἰς τὸ λάθος τοῦτο. Ἔως εἶπα, ὅτι κάθε στοιχεῖον τῆς ἀρχικῆς λέξεως τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρχικὸν νέας λέξεως, σχηματικῶς ἐκ τῶν στοιχείων τῆς ἀρχικῆς, ὡςκαθῆποτε συμπλεκόμενων καὶ ὅσας φορές θέλετε ἐπαναλαμβάνομένον. Τὰ στοιχεῖα ὅμως, τὰ ἀπαντῶντα δις ἢ πολλακίς εἰς τὴν ἀρχικὴν λέξιν, μόνον μίαν φοράν θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀρχικὰ νέων λέξεων. Ἐν γένει τὸ διάγραμμα ἑνὸς Κρυπτογραφικοῦ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἑξῆς:

Table with 10 columns and 10 rows of numbers 1-9.

Ἡ κάθετος δηλαδὴ γραμμὴ τῶν ἀριθμῶν πρέπει νὰποτελῇ σειράν μὴ διακοπτομένην (1, 2, 3, 4, κτλ.) ἀδιάφορον ἂν ἡ ὀριζόντιος γραμμὴ ἀποτελεῖ σειράν διακοπτομένην ἐκ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι παριστάνουν τὰ ἐπαναλαμβανόμενα στοιχεῖα τῆς πρώτης λέξεως.

Ὅπως ἡ πρώτη λέξις, οὕτω καὶ αἱ ἄλλαι σημειοῦνται δι' ἀριθμῶν. Κάθε ἀριθμὸς ἀντιπροσωπεύει ἓν στοιχεῖον ἄλλὰ κάθε στοιχεῖον πρέπει νὰ σημειοῦται μετὸν ἀριθμὸν τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἤδη εἰς τὴν πρώτην λέξιν. Εἰσαγωγῆ ἄλλων στοιχείων εἰς τὰς νέας λέξεις, μὴ ἀπαντωμένων εἰς τὴν πρώτην, δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται αὐστηρῶς. Ὅλαι αἱ λέξεις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ ὀρίζονται αἰνιγματοειδῶς, ὅπως καὶ εἰς τὰ Σχήματα. Ἰδού παράδειγμα Κρυπτογραφικῶν:

- 1 2 3 4 5 6 5 7 8 1 = Ἐπιστήμη. 2 1 6 8 2 = Τεμάχιον ἔξλου. 3 4 5 7 5 2 = Συναίσθημα δυσάρεστοιδῶς. 4 5 8 1 = Ὀπισθοφόρον. [στον. 5 6 5 2 = Ζῶν. 6 5 7 5 2 = Ὑποδιαίρεσις κράτους 7 1 4 8 1 = Ὀνομα γυναικῆς. 8 1 6 5 2 = Θεὸς τῶν Ρωμαίων.

Ἡ λύσις εἶνε Ἀστρονομία (Α=1, Σ=2, Τ=3, Ρ=4, Ο=5, Ν=6, Μ=7, καὶ Ι=8). Ἄν ἀντικαταστήσωμεν διὰ τῶν ἀντιστοιχοῦντων γραμμάτων τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἄλλων λέξεων, θὰ εὕρωμεν: Σαῖς, Τρόμος, Ροιά, Ὀνος, Νομός, Μαρία, Ἰανός.

Ὡς βλέπετε εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, τὸ στοιχεῖον Ο, ἂν καὶ ἀπαντᾷται δις εἰς τὴν λέξιν Ἀστρονομία, μόνον ἀπᾶς ἔχρησιμεύσεν ὡς ἀρχικὸν νέας λέξεως (Ὀνος), τὸ δὲ στοιχεῖον Α, ἐπίσης διπλοῦν, δὲν ἐσχημάτισε διόλου νέαν λέξιν, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ ἀρχικὸν τῆς πρώτης.

Τὰ ὀραϊότερα Κρυπτογραφικὰ εἶνε ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα, ἐκ τῆς ἀρχικῆς λέξεως σχηματίζονται νέαι λέξεις ὁμοειδῶς ἔχοντες μετὸν πρώτην, μεγάλα, ἀπρόοπτοι καὶ μᾶλλον ἀσυνήθεις: διότι ὅταν συμβαῖν τὸ ἑναντίον, ἡ λύσις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ εἶνε εὐκολωτάτη. Παραδείγματος χάριν, ὅταν μία τῶν ζητούμενων λέξεων εἶνε:

2 6 3 = Ὅρα τοῦ ἔτους ὁ λύτης ἐννοεῖ ἄμεσως ὅτι ἡ λέξις εἶνε ΕΑΡ, (τὶ ἄλλο;) καὶ γνωρίζει ἐπομένως ὅτι τὸ δεύτερον γράμμα τῆς ἀρχικῆς λέξεως εἶνε Ε, τὸ ἔκτον εἶνε Α καὶ τὸ τρίτον εἶνε Ρ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει καὶ τὸν αἰνιγματοειδῆ αὐτῆς ὀρισμὸν, δὲν θὰ δυσκολευθῆ βέβαια καὶ πολὺ νὰ τὴν εὕρῃ. Ἄλλὰ εἰπομεν πολλακίς, ὅτι ὅσον δυσκολεῖται ἡ λύσις, τόσον εὐχαριστεῖ ἡ Ἀσκησις.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Λευκὸν Κρίνον πρὸς τὴν Διονυσιάδα Πηγήν: — Τί κάμνεις; ἐκεῖ; ... Παρασκευὴ σήμερα, πίνεις γάλα; Καὶ ἡ Διονυσιάς Πηγή μετὰ μικρὰν σκέψιν: — Μὰ... μὰ ἦταν χθεσινὸ!

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Φουγιόου τῆς Εἰρήνης

Ὁ Κλάδος Μυρσίνης χάνει τὸ μανδῆλ του καὶ εἶνε ἀπαρηγόρητος. — Μὰ ἐπιτέλους, τοῦ λέγει κάποιος φίλος του, μὴν κάνεις ἔτσι. Ἐνα μανδῆλ εἶνε αὐτό. — Δὲν λυποῦμαι τὸ μανδῆλ, ἀπαντᾷ ὁ Κλάδος Μυρσίνης... ἀλλὰ τοῦ εἶχα κάμῃ ἓνα κόμπο γιὰ νὰ θυμῶθῃ κατὰ πολὺ σπουδαῖο.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἐξοριστοῦ Ἑλληνοσ

Ὁ μπαμπᾶς. — Τοῦ, ποῖος λέγεται ὠτακουστής; Ὁ Τοῦος (μὲ στόμφρον). — Ὁ ἀκούων μετὰ τὰ ὦτα.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κλάδου Μυρσίνης

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὴν τὴν φοράν δὲν ἐδυσκολεύητε καὶ τόσον πολὺ νὰνακαλύψετε τὸ κερυρμμένον πρόσωπον, διότι ὁ δεύτερος ὀδηγός, ἀντὶ νὰ κρυφθῇ, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐκαπλώθῃ ἀπᾶς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ συντρόφου του. Ἰσως ἐκουράσθη ὁ ἄνθρωπος. Ὅπως δὴ πο ε, τὸν βλέπετε καλὰ. Εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνας εἶνε τὸ κεφάλι του καὶ εἰς τὸ δεξιὸν τὰ πόδια του. Ἄλλ' ἐφρόντινα νὰ τον σηκώσω ὀρθόν, — ἀρκετὰ ἔξεκουράσθη, — καὶ νὰ σὰς τον ζωγραφίσω ἀπέναντι, διὰ νὰ τον ἴδῃτε ἀκόμη εὐκολώτερα καὶ καλλίτερα.

Ἄδύνατον, Ἄγι Ρέπε, νὰ εἶνε συνδρομητῆς μου ἐκεῖνός ποῦ σου ἔστειλε τὰς ἀνωλύτους ὕβρεις. Ἄν ἦτο συνδρομητῆς μου, βεβαίως θὰ εἶχε καλλίτερον ἀναπόρην καὶ θὰ ἐσκέπτετο λογικώτερα. Θὰ ἐσκέπτετο, παραδείγματος χάριν, ὅτι τὸ δελταρίον ποῦ σου ἔστειλε, κατόπι τῆς ἀγγελίας σου, πιθανὸν νὰ ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ νὰ μὴ το ἔλαβες; θὰ σου ἔγραφε καὶ ἓν ἄλλο, διὰ νὰ σ' ἐρωτήσῃ, καὶ ἂν δὲν ἀπήντας καὶ εἰς αὐτό, τότε ἴσως θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ἀναποδίδεις τὰ δελτάρια. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἂν συνέβαινε, — τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω ποτέ, — πάλιν, ἂν εἶχεν ἀνατροφὴν, δὲν ἔπρεπε νὰ σὺ ὀρίσῃς τῶσον βαναύσως, καὶ μάλιστα ἀνωλύτως. Ὑπῆρχον καλλίτεροι τρόποι διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ, — ἂν πράγματι εἶχεν ἀνάγκην ἱκανοποιήσεως.

Νέμε [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου Ἡ ἐπιταγὴ ἐκείνη ἐλήθηθι καὶ σου ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες. Εἰς τὴν ἀπορίαν σου ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς: Ἄν τὸ τετράδιον τοῦ ἀναποδίδοντος τύχη ἐπιλήψιμον καὶ ριψθῇ εἰς τὸν κάλαβον τῶν ἀχρήστων, θὰ εἰδοποιηθῇ ὁ γράψας νὰ στείλῃ ἄλλο. Σημείωσε ὅμως ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη εἶνε σπανιστάτη, διότι συνήθως τὰ τετράδια τῶν φίλων μου εἶνε κόσμητα καὶ εὐπρεπῆ.

Ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις μου ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρωτήσιν μου ὅτι αὐδὲν εἶνε δύσκολον

νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι πολὺ εὐχαριστότερον τὴν ἀπασχολεῖ ἡ μικρὰ ἀνηφοῦλα, ποῦ δὲ περισσότερον — δυστυχῶς, — τὰ μαθήματα. — Καὶ διατὶ δυστυχῶς, παρακαλῶ;... Ὅσον διὰ τὰς προτάσεις σου, εἶδες ὅτι ἐδυσκολεύθησαν.

Πραγματικῶς, Ἄθωα Καρδία, θὰ ἦτο εὐκολία διὰ τοὺς φίλους μου, ἐν περιπτώσει αὐτῆς, σέως τοῦ φύλλον καὶ δικλασιόσεως τῆς συνδρομῆς, ἂν ἡ πληρωμὴ ἐγένετο καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ ἑπτὰ δραχμῶν (δηλ. 14 ὀρ. τὸ ἔτος.) Δὲν ἤθεύρεις ὅμως, — οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ το ἤθεύρης, — πόσον θὰ ἐδυσκολεύον ἐμὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ πόσον θὰ μ' ἐξημίωον. Ἄν ἦτο διαφορετικὰ, μήπως καὶ τώρα ποῦ ἡ συνδρομὴ εἶνε 7 δραχμῶν, δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ δέχομαι καὶ συνδρομητῆς ἔξαμηνίως; Ἄλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν δέχομαι, καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ το ἔκαμνα, καὶ ἂν ἡ συνδρομὴ ἐδιπλασιάζετο. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν πρότασίν σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ περιοδικῆ μου.

Ἀργήσας νὰ μου γράψῃς. Ἀνθυμμένη Μαργαρίτ' ἀργήσα κ' ἐγὼ ἄλλο τόσον νὰ σου ἀπαντήσω, ἔξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας μου, καὶ εἰ μὲθα ἴσα-ἴσα. Τώρα νὰ μου ἐναγράψῃς.

Ἡ παραγγεῖλια σου ἐξετελέσθη, Ἀγγελετῆς Ἀγάπης. Ὅσον διὰ τὸν Μικρὸν Δόρον, σὲ πληροφορῶ ὅτι ἡ Νέα Σκηνὴ δὲν ἐπρόφασε νὰ τον ἐτοιμάσῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ἐλογάριαζε, καὶ ἡ παράστασις ἀνεβλήθη, κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα διὰ πότε.

Καλῶς ὄρισες λοιπὸν, Ἀνακατασσίρα... Ἄλλὰ τί ἀνυχοῖα, νὰ λάβω τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἦ μουν ἀσθενής καὶ νὰ μὴ ἤμπορέσω νὰ σου ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ψυχρᾶν τὸν ἦλόν σου, ἔ;

Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἔτσι, Π. Κ. Ἀρκεῖ νὰ μου γράψῃ ἡ φίλη μου Β. Κ. ὅτι ἀναλαμβάνει τὸν ἔρανον μεταξὺ τῶν ἐν Πάτραις συνδρομητῶν, καὶ τότε τὸ δημοσιεύω, διὰ νὰ λάβωμεν γνῶσιν ὅλαι.

Ἐγὼ, Μόρφωσις [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα. Χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλὰ γράτε μου, διότι τώρα ποῦ εἶμαι κ' ἐγὼ καλὰ, θὰ σου ἀπαντῶ γρηγορώτερα. Νὰ ἔξευρα αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ λόγους, — ἀρκετὰ ἐκαμαν μελαγχολικὴν!

Δέν σὲ παρομοίωζο διόλου μετὸν Κυρίαν Τρομάραν, Ὑψηλότη Ἀετῆ. Ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἐκάθησαν εἰς τὰ σπῆτια των τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τῶν βαρβάρων χαλκονουπολέμων καὶ τῶν πυροβολισμῶν. Δέν εἶνε δεῖλια νὰ προφυλάσσεται κανεὶς ἀπὸ ἓνα κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ ἐκτεθῇ καὶ ἴσως νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του.

Ἐστειλε ὅσα φυλάδια ἐξήγησες, Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον παράπονον. Ἀλήθεια ἀκούς νὰ εἴμῃθα γειτόνισαι, καὶ δύο ἐβδομάδας νὰ μὴ λάβῃς φύλλον! Ἄλλὰ δὲ αὐτὸ πταίει τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἀνατασπάζομαι τὴν πρώην Μεγεθέδειαν.

Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, ἔχω ὑπ' ὄφει μου δύο ἐπιστολάς σου, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντῶ εὐχαρίστως. Τὸ χαρτί τῆς μίας δὲν μου φαίνεται κατὰλληλον διὰ καλλιγραφίαν διότι σκοντάπτει ἡ πέγνα εἰς τὰς ἐξοχὰς ποῦ ἔχει. Μὴ παραπονήσῃς, καὶ θὰ σου δημοσιεύσω καὶ ἄλλας Ἀσκήσεις μετὸν σεῖραν.

Ἄδικα τὰ ἔχεις μετὸν Ἀνανίαν Χρυσόπτερον Ἀλκωνῶν. Κανενὸς τὰς ἐπιστολάς δὲν ῥίπτει εἰς τὸ καλάθῳ, — μετὶ τὸ δικαίωμα; — ἔπειτα δὲν εἶνε οὔτε ἐδῶ, καθῶς ἤθεύρεις; Ἡ μήπως ἐξέχασες ὅτι εἶνε ἐξοριστός εἰς τὸ Φάληρον;

Ἄρθος Μαΐου [ΕΕ] ἡ ἐπιστολὴ σου ἦτο ἐκτελεσμένη πολὺ εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς Ροδοστεφανωμένης Ἀνοιξέως προταθείσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν τῆς χαιρετῆ δὲ τὸν Ἀετιδέα — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκύρας ἀντιχαιρετῆ τὸν Κουασιμόδον καὶ τον πληροφορεῖ, ὅτι συμφώνως μετὸν ἐν τῷ τετραδίῳ

ἐνθυμῆσαι. Διότι ἔχω τῶνόντι μίαν φίλην ὀνομαζομένην οὕτω. Συμβαίνει ὅμως κάποτε νὰ ἐνθυμοῦμεθα εἰς τὸν ὕπνον μας ὀνόματα καὶ πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν λησμονήσῃ.

Τὶ μου ἐνθυμῆσαι σήμερον ὁ Ρόδιος Ἰαπότης! δὲ πρὸ εἰκοσιετρατίας, ὅταν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιόν μου, ἡ τότε ἐκδιδομένη «Ἀθηναῖς» ἔγραψε: «Διάπλασις τῶν Παίδων. Περιοδικὸν ἐκδιδομένον κατὰ μῆνα, μετὰ 4 εἰκονογραφίων. Τῇ φίλῃ συναδέλφῳ εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν.» Πραγματικῶς, ἰδού μία εὐχή, ἡ ὁποία ἐπίστα. Διότι ἡ Διάπλασις ἐκδίδεται ἔκτοτε ἀνελλιπῶς, καὶ σήμερον εἶνε ἑβδομαδιαία, καὶ δημοσιεύει ὄχι πλέον 4 εἰκόνας τὸν μῆνα ἀλλὰ τοὺλάχιστον 20. — Ὅσον διὰ τὰ γραμματόσημα, φίλε μου, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ἢ γαλλικὰ τῶν 10 centimes, ἢ τουρκικὰ τῶν 20 paras.

Δοὺ ὀλοκλήρους μῆνας ἦσουν ἄρρωστη, ἀγαπητὴ μου Παιδικὴ Χαρά! Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔλαμες νὰ μου γράψῃς τῶσον καιρὸν καὶ δὲν ἤξευρα τί γίνεσαι... Δοξάζω τὸν Θεὸν ποῦ ἔγινε καλὰ, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μόλις σου ἔδωσεν ὁ ἰατρός τὴν ἄδειαν, ἐκάθησες νὰ μου γράψῃς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν.

Ἐγὼ, Λευκὸν Κρίνον, ποῦ ἤκουσες τὰς παρατηρήσεις μου καὶ μου γράφεις τώρα καθαρώτερα. Τὴν πρώτην ἐρωτήσιν σου δὲν ἐνόησα καλὰ, τί ἐννοεῖς μετὰ τὸ «δέν σου ἔχουν γράψῃ»; ἐπιστολήν; ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔστειλαν ἀπλήν σημείωσιν, περιέχουσαν μόνον τὴν πληροφορίαν; Τὸ «λανθάνει» σημαίνει ὑπάρχει χωρὶς νὰ φαίνεται, μένει κρυμμένον κτλ. Ἐξοῦ καὶ ἡ ἀρχαία παροιμία «λάθε βίωσας» ἡ ὁποία σημαίνει ἐξῆς ἀφανῶς.

Εἶχα μᾶθῃ, Κυκλάμι, τὸ φοβερόν σου δυστύχημα καὶ πρὶν μου το γράψῃς. Καὶ εἶχα παρακαλέσῃ ἐνδομύχως τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ διὰ τὸν θάνατον τῶσον καλοῦ, φιλοστόργου καὶ πολυτίμου πατρός. Ὡ, ἐννοῶ τὴν ἴλην σου τὴν ὀλίγην, ἀγαπητὴ μου. Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ! πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...

Σταματῶ σήμερον ἕως ἐδῶ. Εἰς ἐπιστολάς τριῶν ἐβδομάδων δὲν εἶνε δυνατόν νὰπαντήσω εἰς ἓνα φύλλον. Καὶ θὰ ἐξακολουθήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Παρισινὸν Ἀριστοκράτην (Α. Ψ. Σ.) Κόρην τοῦ Μοριῶ [χωρὶς ἀρχικά, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε αὕτη;] Ἐρημον Σαχάραν (καὶ σὺ χωρὶς ἀρχικά: νὰ ἰδοῦμεν!) καὶ Πτολεμαῖδα (Σ. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ Μικρὰ Ἀμαζὼν ἀσπάζεται τὴν Ἀνοιξιάντικην Βραδύαν καὶ χαιρεῖ ποῦ πλησιάζουν αἱ διακοπαί, ὅταν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὠραίαν τῆς πατρίδος καὶ τὴν Ὑπερῆσαν Ἑλληνίδα, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε, — τὸ Ἐαρινὸν Ἄρωμα ἀντιχαιρετῆ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον, τοῦ ὁποῖου ζῆσεὶ τὸ ὄνομα, διότι πιστεύει ὅτι το γνωρίζει; — ἡ Ἀνθυμμένη Ἀναργία ἀσπάζεται τὴν Μαργαριτοφόρον, τὴν Μαστίχαν τῆς Χίου καὶ τὴν Μαγικήν Εἰκόνα, τὰς ὁποίας γνωρίζει; — ὁ Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας ἀσπάζεται τὸν Ἀπόγγον τοῦ Νέστορος, — τὸ Κίτρινον Καθαρίνι ἀσπάζεται τὴν Θεάν τῆς Γεωργίας καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Καλοθρεμμένου Ἰάτον — τὸ Ταπεινὸν Γίασμῳ χαιρετῆ τὸν Τοῦδα καὶ τον ἐρωτᾷ ἂν ἦτο ποτε μαθητῆς εἰς τὸ Ἐκπαιδευτήριον Διαληθῶν; — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετειῶν δέχεται πολὺ εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς Ροδοστεφανωμένης Ἀνοιξέως προταθείσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν τῆς χαιρετῆ δὲ τὸν Ἀετιδέα — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκύρας ἀντιχαιρετῆ τὸν Κουασιμόδον καὶ τον πληροφορεῖ, ὅτι συμφώνως μετὸν ἐν τῷ τετραδίῳ

ἰδέαν του «στέργε μὲν τὰ παρόντα ζῆτει δὲ τὰ βέλ-ιω» εὐχαριστεῖται εἰς τὸ ἦδη σταθῆν, ζητεῖ ὅμως καὶ ἕτερον... βέλτιον. — ἡ Φιλόμουσος Χαλκιδεὶς συγχαίρει τὴν Ποιμενίδα τῆς Αἰφῆρας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φωτογραφῶν της καὶ ἐρωτᾷ τὴν Διοπτροφοροῦσαν πῶς περὶνᾷ — ἡ Χρυσόπτερος Ἀλκωνῶν χαιρετῆ τὴν Ἀμυθρᾶν Λάμψιν, καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἔλαβε, ἔστειλε καὶ εὐχαριστεῖ — ὁ Ἐπτακατέρραρος Σάμιος χαιρετῆ τὸν Φιλόδοκον Μακεδόνα, τὸν ὁποῖον γνωρίζει καλλίστα — τὸ Ἄρθος Μαῖου συλλυπεῖται τὴν Κυκλαμιὰν διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς της πατρός; — ὁ Ἀγγελοσ τῆς Εὐτυχίας ἀσπάζεται τὸν Ἀγγελοσ Ἀγγερινὸν καὶ τον πληροφορεῖ ὅτι εὐχαρίστως θὰ τῷ εἴπῃ τὴν διεθυσίν του, ἂν τῷ γράψῃ ἐκεῖνος πρῶτος μέσον τῆς Διαπλάσεως; — τὸ Κορινθιακὸν Κύμα συγχαίρει τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου διὰ τὰς ὠραίας ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν — τὸ Κυανὸν Σπήλαιον ἀσπάζεται τὸν Ἐδοσιον Ἄρθος, καὶ πληροφορεῖ τὸν Ἀγγελοσ τῆς Ἀγάπης, ὅτι τον γνωρίζει καλλίστα. — τὸ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ἘΠΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 1 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 22

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

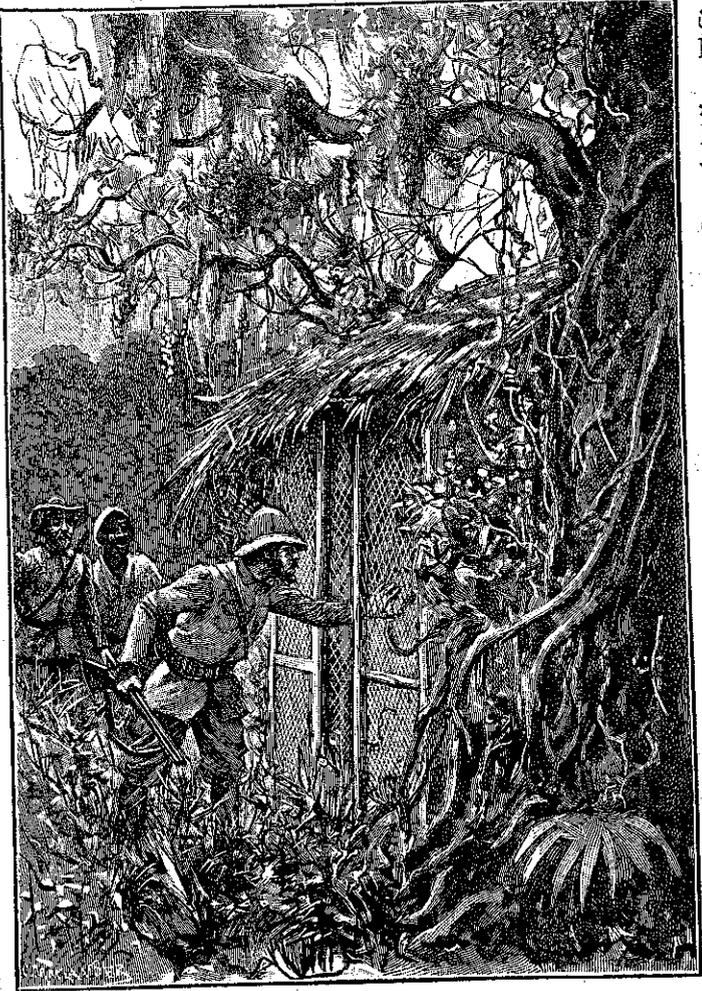
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Μήπως ἐλπίζεις, ἀγαπητέ μου Μάξ, νὰ νάκαλύψῃς ὀλόκληρον μαγεῖον, καὶ τραπέζι στρωμένον, ἑτοιμὸν διὰ τοὺς ταξιδιωτάς ;
— Δὲν ἐλπίζω τίποτε, ἀγαπητέ μου Τζῶν, ἀλλ' εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ἀνεξήγητων, καὶ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ νάκαλύψωμεν καμμίαν ἐξηγήσιν εὐλόγων.

— Ἄς εἶνε, Μάξ. — Πειράζει, Κάμη νὰ πομακρυνθῶμεν ἐν ἡ δὺ χιλίομετρα ;
— Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ προχωρήσωμεν περισσώτερον, ἀπεκρίθη ὁ ἔδηγός. Ἀρκεῖ νὰ ὑπαγωμεν ἕως ἐκεῖ τοῦ στρέφει ὁ ποταμός. Ἄφ' οὗ ἔχωμεν τὴν εὐκολίαν νὰ τον διαπλευσώμεν, ὡς μὴ κουραζώμεθα με ἀνωφελεῖς πεζοπορίας...
— Σύμφωναι, Κάμη, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ. Ἄλλως τε ἀργότερα ἐν ᾧ τὸ ρεῖμα θὰ παρασύρῃ τὴν σχεδίαν μας, θὰ ἤμποροῦμεν με ὄλην μας τὴν ἀνεσίαν νὰ παρατηροῦμεν τὰς δύο ὄχθας, καὶ ἂν ὑπάρχουν πουθεν ἔχρη κατασκευῆς νώσως, θὰ τὰ νάκαλύψωμεν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες καὶ ὁ Λάγλας ἠκολούθησαν τὴν ὄχθην, εἶδος φυσικοῦ προχώματος μεταξύ τοῦ πρὸς τὰριστερὰ βάλτου καὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ποταμοῦ. Διάφορα πτηνὰ ἐξεπέταν καὶ ἔφρουγον ἐντρομα κατὰ τὴν διάβασίν των, νῆσαι προπάντων καὶ ὠτίδες. Καὶ ὅταν, με τὸν πρῶτόν του πυροβολισμόν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐφόρυσεν μίαν μεγάλην ὠτίδα, τὸ μεσημεριανὸν γεῦμα ἐξησφαλίσθη.

Βαδίζοντες ὀλονέν, οἱ ἐκδρομεῖς δὲν ἔπαυσαν νὰ κυττάζουν χαμαί, ἀναζητοῦντες κανὲν ἴχνος, βῆμα ἀνθρώπου ἢ ἀντικείμενον λησμονημένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ κλωβός, ἦτο κενός. (Σελ. 170, στήλ. α')

Μεθ' ὄλην τὴν προσεκτικὴν αὐτὴν ἐρευναν, τὸσον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὄχθης, ἔσον καὶ εἰς τὸ κάτω, δὲν εὐρέθη τίποτε. Πουθεν ἂν ἀνεκαλύφθησαν ἔχρη διαβίσεως ἢ σταθμεύσεως.
Ὅταν ὁ Κάμης καὶ οἱ σὺντροφοὶ τοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν δένδρων, ἐχαιρετίσθησαν ἀπὸ τὰς κραυγὰς ἀγέλης πιθήκων. Τὰ τετράχειρα ταῦτα δὲν ἐξεπλάγησαν καὶ τὸσον πολὺ διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν. Πολὺ ὀλιγώτερον ἐξεπλάγησαν οἱ ἐκδρομεῖς διὰ τὴν πα-

ρουσίαν πιθήκων εἰς τὰ δένδρα ἐκεῖνα. Ἦσαν βαβουῖνοι, μακάκοι, γίββωνες, — οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουν πολὺ με γορίλλας. — σιμπαζήδες καὶ οὐραγκουτάγγιοι. Ὅπως ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀφρικανῶν πιθήκων, εἶχον πολὺ βραχεῖας οὐράς, διότι ἡ μεγάλη οὐρά εἶνε ἀποκλειστικὸν κοσμημα τῶν πιθήκων τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅπως ὅποτε, παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, αὐτοὶ βέβαια δὲν κατεσκεύασαν τὴν σχεδίαν καὶ ἔσον νοήμονες καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἐφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον νὰ μεταχειρίζωνται λουκέτα...
— Ὅπως κλωβός, ὑποθέτω... ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ.
— Κλωβός ;... ἀνέκραξεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Πῶς σου ἦλθε, Μάξ, νὰ νάφερῃς κλωβός ;
— Μοῦ ἦλθε... διότι ἐκεῖ πέρα... ἀνάμεσα ἔστη λόχη... καμμιά εἰκοσσαρία βῆματα ἀπὸ τὴν ὄχθη... μοῦ φαίνεται ὅτι διακρίνω κάτι τι, ποῦ ὁμοιάζει με κλωβόν...
— Θὰ εἶνε καμμιά μυρμηκοφωλεὰ ἐν εἴδει κυψέλης, ἔπως τὰς κατασκευάζουν οἱ μύρμηκες τῆς Ἀφρικῆς... ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ὅχι, ὁ κύριος Μάξ δὲν κάμνει λάθος! ἐβεβαίωσεν ὁ Κάμης. Ναί... ἐκεῖ-πέρα... εἶνε κάτι... σὰν κλωβί, ἢ μᾶλλον σὰν καλυβούλα, κατασκευασμένη εἰς τὴν ρίζαν δύο ἀκακιδῶν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ πρόσσις εἶνε δικτυωτὴ...
— Ἐἴτε κλωβός, εἴτε καλύβη, ὅτε λάβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει μέσα.
— Νὰ εἴμεθα προ-

Μαθρον, Ναταγὸν Καρδιαν Κύνκειαν Ἄσμα καὶ Ἀρσέραν Ἐσπέραν — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα με τὸ Κύνκειον Ἄσμα. Μολὼν Λαβέ, Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἦουχο Ἀεράκι καὶ Ἀταβύριον Ρόδου. — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς με τὴν Ἀνυπόμονην Καρδιαν, Μικρὰν Ἀκανθολίδα, Νυκτολούλουδον, Ἀρεμῶνη τῶν Πατησίων καὶ Χρυσὴν Πρωίαν — ὁ Νὰρ Ἀγγ με τὴν Τράταν τοῦ Ἐβρίπου, Ὀνειροπόλον Ψυχῆν, Ζῆτον ἢ Ἐλλάς, Ρόδιον Λόκιμον καὶ Ροδοστεφανομένην Ἀνοιξίν — ἡ Φαίδιμη με τὸ Νευρόσπαστον, Ἐσπερίαν Ἀθοῶν, Ζιζάνιον Ἀρσακίον, Ζιζάνιον Σχολεῖον καὶ Ζιζάνιον τῆς Γειτονιάς. — ἡ Λιδίαιον Βροχί με τὴν Λιακὴν Πανσέληγον, Μαρταρίνη τῆς Χίου καὶ Ρωμαῖον Κικέρωνα — ἡ Πειρακὴ Νδξ με τὸν Ἀργεῶλον τῆς Ἀγάπης, Ἀθῶν τῆς Κερκύρας, Ἐσμεράλδα, Σιωπηλὴν Νύκτα καὶ Μόνωσιν — ὁ Κιακὸς Κρίντος — με τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα καὶ Λευκὸν Κρίνον — ἡ Νεράδα τῶν Σπετσῶν με τὸν Στραχυμένον Ποτικόν, Παπουτωμένον Γάτον καὶ Ἀργεῶλον Ἀνχερινόν — τὸ Σερπεντὲν με τὴν Πειρακὴν Νύκτα, Ἀθῶν Καρδιαν, Κύνκειον Ἄσμα καὶ Μῆ με Ἀνοιξίν — ἡ Διονυσία Πηγὴ με τὸ Μῆ με Ἀνοιξίν, Μῆ μου Ἄπτον, Κελαρύουσαν Πηγὴν, Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν καὶ Σοῦρα-Φέριτα — ἡ Τυφλόμυγα με τὸν Κοναυμόδον, Πειρακὴν Ἀθῶν, Αἰγαῖον Πέλαγος, Ἐπιτακατέρονον Σάμιον καὶ Ἀθβακοῦμ — ὁ Φιλόδοτος Μακεδῶν με τὸ Ἄρθος τῆς Κερκύρας, Φιλόδοτος Ἐλληνίδα καὶ Ἀθῶν Καρδιαν — ὁ Ρακοσυλλέκτης τῶν Παριῶν με τὸν Ἀθβακοῦμ, Κετρί, Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Κόντε Ραπαράκη — ἡ Ἄγρη Φιλία με τὴν Ἀνοιξίνην Βραδυᾶν, Φθινοπωρινὴν Νύκτα καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα — ἡ Κιοκιοκίσιτρα με τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακίον, Ζιζάνιον Γυμνασίον, Ζιζάνιον τῆς Γειτονιάς καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχῆν — τὸ Μῆ μου Ἄπτον με τὸν Ἐβελειν Ἀλῖα, Κουασιμόδον καὶ Λαφροστεφὴ Νάραρχον — ὁ Θεσσαλικὸς Ἰακινθὸς με τὴν Ἀντιγόνην, Ναταγὸν Καρδιαν, Κωπηλάτιδα Κῆθρον καὶ Μυστικὴν Φωνήν — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατοῦ με τὸν Χαλορίλοσον, Ὀνειροπόλον Ψυχῆν, Ἀθῶν Καρδιαν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Σοριανὸ Λουκοῦμ — τὸ Κόκκινο Καπελάκι με τὴν Κόρην τῆς Σινώπης, Σεριτεσμένην Σινωπίδα, Ἀλεξικέρανον, Μόνωσιν καὶ Γλυκύλαλον Ὄνον — ἡ Μαύρη Προσωπιδοφόρος με τὸν Βίσιμακ, Θεαγένην καὶ Νυκτοκόρακα — ἡ Σιωπηλὴ Νδξ με τὸ Μαραμένον Φύλλον, Λιακὴν Μαργαρίταν, Σπήλαιον Δοξαπατοῦ, Κύνκειον Ἄσμα καὶ Μυστικὴν Φωνήν.

Παρνασοῦ, Ἐαρινὸν Ἄρωμα, Κλάδον Μυρσίνης (νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρὸν σου ἀδελφόν που εἶπε τὸσον σιωπῶν λόγια), Ἀγγελον τῆς Ἐβουρίας ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Κορινθιακὸν Κῆμα ([E] διὰ τὸν ὕμνον αὐτὸν τῆς Πρωτομαγιάς), Ἐφροσάκην Μαργαρίταν (μόνον με κορίτσι εἰμπορεῖς νὰ ζητήσῃς ἀλλογραφίαν, ὅπως καὶ τὰ ἄγρια μὲνον με ἀγρία) Καραμπυμπᾶν (με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀρκεῖ νὰ μου γράψῃς) Ἐφροσάτ Κόρην (ἄργησες ἐσὺ, ἄγρησά κ' ἐγώ, κ' ἔτσι πέρασε καὶ τὸ Χριστὸ; Ἀνέστη χωρὶς νὰ νὰκαλέσωμεν τὰς εὐχὰς μας; ἔ, τοῦ χρόνου τώρα!) Ἀναγρον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθῶμα) Κωνοῦν Σπήλαιον (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς που ἀπέκτησα τόσῳ καλὴν φίλην) Ἀἰ Ἀἰ Χάν, Μυστικὴν Φωνήν (ἀποδείξει τῆς λήψεως τῆς συνδρομῆς; σου ἐστάλη τὴν 15 Ἀπριλίου τὰ διὰ ταχ. ἐπιταγῆς στελλόμενα χρήματα εἶνε ἀδύνατον νὰ γαθῶν, μόνον κάποτε ἔργονταὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν) Ζωηρὸν Ἰταρίν ([E] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν) Ἰταρίν τῶν Ποτικῶν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπαθῶμα) Ἐλένη Β. Στρατή (εὐχαριστῶ πολὺ) Λιακὴν Βραδυᾶν (βίβαια, ἡ Κυρία Τρομάρα) ὄρεισι περισσότερο εἰς τὰ καρισάκια, ὅπως, ὁ « Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς » που θὰ δημοσιεύσῃ ἀργότερα, — εἶνε ἀδελφός τῆς, — θάρσει περισσότερο εἰς τὰ ταγόρακια) Τριφύλλι (ἔσπειλα χάρη που σὶ ὠρλήσῃς τόσον, ὡς γράφεις, ἢ περὶ ἐπιστολογραφίας ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, ἂν καὶ νομιζῶ διὰ σὺ ὡς καλὰναθραυμένη κόρη, δια αὐτὰ τὰ ἔξουρι;) Κωνοῦν Βόσπορον (χάρω που σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφτεῖνὰ ἔργα) Παρήγορον τῶν Ἐλπίσεων, Πρόδικον τῶν Χιον, Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα, Λιακὴν Μαργαρίταν (πολὺ πολὺ ὠραῖον αὐτὸ τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου, καὶ ὡς χροῖμα καὶ ὡς σχῆμα, ἔγινε καλὸν τὸ καίμενο τὸ σκυλάκι;) Θεσσαλικὴν Ἰακινθόν, Κελαυδίστραν (πῶς ἐπίστευες ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ πάντησῃ εἰς τὰ παράπονά σου σκληρῶς; αὐτὸ δὲν τὸ κάμνω ποτέ, ἔστ' καὶ ὅταν ἂν παράπονα εἶνε ἀδίκα, ὅπως; τὰ δίκαιά σου, διότι σε ἀγαπῶ πολὺ, καὶ σου ἀπαντῶ πάντοτε) Παμφυλίον Κόλπον (δυστυχῶς, καὶ τὰ τρία Πνεύματα που μου στέλλεις, τὰ ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε) Θεσσαρὸν τῶν Κυθῶρων κτλ, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαΐου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅταν νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλου, ὡν ἕκαστος ποιεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

- 223. Συλλαβογράφος. Ἀριθμὸν τινα με ρῆμα. Καὶ με μόνον ἐνώνει. Καὶ ἐν πρῶτῳ παραγράῃα. Πού φορεῖται φανερῶνεις. Ἐστὶν ἔπος τὸν Ἄνεμῳ τῷ Βασιλεῖ
- 224. Μεταγραμματισμός. Ἄντι Ἐψίλον, Ὁμέγα. Καὶ ἰδὲ τί θάυμα μέγα! Μία Ἄγρια δοξασμένη. Εἰς τὸ χέρι σου ἐμβαίνει! Ἐστὶν ἔπος τὸν Ζεφύρον τῷ Σχολεῖον
- 225. Ἀναγραμματισμός. Τοῦ λόγου μέρος εἶμαι ἂν μάναγραμματιστῆς. Διαίρειν τὸν χρόνον εὐθύς; θὰ σχηματίσῃς. Ἐστὶν ἔπος τὸν Πόκμον τῷ Λακάρω
- 226. Ἀνιγμῶνα. Θεὸς ὁ διόβολος εὐθύς θὰ γίνῃ, Ἄν τὸ κεφάλι του ἀποκοπῇ, Κι' εἰς β, τι, φιλάτε λύτα, θὰ μείνῃ, Ἄλλος ἀντ' ἄλλου λαίματος τεθῇ. Ἐστὶν ἔπος τὸν Ἀρχικαλαμπούριστο

- 227. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον. 1.— Πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια πράττει. 2.— Σέβου τὸν Θεόν, ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου. 3.— Ἡ ταπεινὴ φάτιν θρόνος γινεῖ Θεοῦ. 4.— Σοῦ ἀρέσει τὸ ὄνομα Εἰρηναῖος; Ἐστὶν ἔπος τὸν Τυθῆν
- 228. Μεταμῶρφωσις. Ἡ Ἔξις δι' ἔξ μεταμορφ. νὰ γίνῃ Φύσις. Ἐστὶν ἔπος τὸν Γε. Α. Καραουλάνη
- 229. Λογοπαίγνιον. Ὁ Καθηγητῆς:— Λοιπὸν, παιδί μου, ποῖος ἦτο τότε Πάπας; Ὁ Μαθητῆς:— Μὰ... τὸν εἶπατε, κύριε καθηγητῆ!
- 230-232. Τριπλῆ Μαγικὴ Συλλαβή. α') Τῆ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστη τῶν κατωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματῶσιν ἄλλας τόσας λέξεις. β') Ἐκ τῶν νέων λέξεων, ἀνταλλάσσων καὶ πάλιν δύο γράμματα δι' ἑτέρας καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις. γ') Τέλος, ἐκ τῶν νέων τούτων λέξεων, τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων δι' ἑτέρας καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις. Ἐστὶν ἔπος τὸν Γε. Α. Καραουλάνη
- 233. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα, τὰ τρίτα καὶ τὰ πέμπτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τρεῖς ἀρχαῖαι καὶ ἱστορικῆς ρωμαϊκῆς πόλεις: 1, Ὀραία Τέχνη 2, Τῆς ζητούμενης Τέχνης μύστις. 3, Μέταλλον κοινόν, 4, Πολύτιμος λίθος. Ἐστὶν ἔπος τὸν Τημοσὸν τῷ Ἀστέρι
- 234. Φωνηεντολόπον. νψ-τ-λγρ πρν-σ-ρ-νχτ Ἐστὶν ἔπος τὸν Ἄλλοπουλλου.
- 235. Γρήγος Κ' Ἀνὼν Ι / Ν Α με / Ὑ: Ἀσία Ἐστὶν ἔπος τὸν Πιπίσιος Θ. Ἀθανασίου

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12. 117. [Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ σημερινοῦ φύλλου.] — 118. Διδύμοσ. (δύο, νῆσοι.) — 119. Κρίνος-κρῆνος. — 120. Σαοῦλ-αὐλός. 121. ΣΑΠΩΝ (ὡς ΣΑΠΩΝ) 122. ΠΕΡΑΣ ΠΑΡΙΣ (ΠΑΡΙΣιοί...) ΠΟΛΙΣ ΝΟΜΑΣ (ὀΝΟΜΑ Σικιῆς...) ΠΑΡΟΣ ΣΟΛΩΝ (ὀΝΟΜΑ ΟΛΩΝ.) ΤΥΡΟΣ ΣΙ ΤΟΣ (παραΣΙΤΟΣ.) ΨΑΡΑΣ 123-124. 1, Ὁ ποῦ εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 2, Ἡ Κύπρος εἶνε νῆσοσ. — 125. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΟΣ σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΑΓΓΛΙΑ-Α ΚΡΙΝΟΣ (ἈΚΡΙτος, ΓΡῆρος, ΛΙνος, ἌΝομος, ἸΟΥλος, ἌΣτος) — 126. Ἄρακτος; ὁ κῆπος; ἔρημα τὰ λάχανα — 127. Ὁ Ὀρενόκος εἶνε ποταμὸς ἐν Ἀμερικῇ

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταί τῆς « Διάπλάσεως τῶν Παίδων », ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ κα ἀβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Ὀδησοῦ καθηγητὴν κ. Ἀναστασίον Ν. Μέλτον, (rue Rou chikinscaja No 70) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταί, ἐξ οἰασθῆποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς « Διαπλάσεως » καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.